

A veressipkás (Ördögszerető)

Valamikor falunkban nagy fonóházak voltak, ahová eljártak a lányok dolgoztatni, azaz fonni. Vitték a guzsalyt a rákötött szösszel, az orsót, hiszen társaságban a munka is jobban ment, és szórakozni is lehetett közben. Bejártak ide a legények is a lányok után. Így történt, hogy már minden lánynak akadt legény, aki mellette ült, szórakoztatta, ha leesett az orsója, feladta. A párja nélkül maradt lány, hazafelé menet mindig azon sóhajtozott, hogy nem bánná má', ha maga a Belzebúb jönne is érte, csak lenne már valakije. Akkoriban még a temető kerítetlen volt, és ennek a lánynak a temetőn kellett átvágnia, hogy eljusson a fonóházba. Egyik este, ahogy megy a sötétben pislogó világjával [világítóeszközként használt pléh pohárba állított gyertya], kilépett az egyik sír mellől egy piros sipkás, piros köpönyeges legény, és ráköszönt:

- Adj Isten jó estét te lány!
- Hű de megijedtem! – sikoltotta el magát a lány.

Ijedtében lekapta a legény fejről a sipkát, amit az köszönéskor nem emelt meg, és halálra ijedve ugrott be a fonóház ajtaján. A legény nem volt rest, menten ott termett és bekiabált:

– Adjátok ki a lányt, mer' az az enyém, hiszen ő maga hívott!
Kidobták a sipkáját, hogy menjen Isten hírével, de az nem tágtott. Nem tehettek mást, be kellett engedni. No, leült a lány mellé és tette neki a szépet. A lány gondolt egyet, leejtette az orsóját, hogy vajon fölveszi-e a legény, de az nem hajolt le az orsóért. Nem volt mit tenni, a lány hajolt le, hogy felemelje az orsót, de majdnem kővé vált mikor meglátta, hogy a legénynek lólába van, meg farka. Elsikította magát és futásnak eredt, de a legény utána, fölkapta és elviharzott vele, egyenest a pokolba. Azóta se látta senki. A többiek meg voltak győződve róla, hogy ez maga volt a főördög, akit a lány maga kívánt legény képében.